

ಬಾ ಮುಂಗಾರೆ, ಬಾ

ಚೇಲ್ಲಿಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ನಿಂತಹಿಲ್ಲಿಗೊಡುತ್ತದೆ, ಕೂತಲ್ಲಿ ಕೂರಗೊಡುತ್ತದೆ. ಕರೆ ಕಟ್ಟಿಗಳು ಬ್ರಹ್ಮ ಹೋಗುತ್ತವೆ. ನದಿಗಳು ಸುಂದಿ ಹೋಗಿ ಕಾದ ಮರಳ ಹಾವಲಿಗಳಾಗುತ್ತವೆ. ಬೇಳಿಗೆ ದಿವಸದಲ್ಲಿ ಬೇವಿನ ಮರ ತರಪು ಎಂಬ ಮಾತು ಕೂಡ ಈಗ ಅಥವ್ಯಾ ಕಣೆದುಕೊಳ್ಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಬೇವು ಹೋಗಿಗಳು ಬಿಸಿಲಿನ ಹೋಡೆತಕ್ಕ ತಮ್ಮ ಸಹಜ ತಂಪನ್ನು ಕಣೆದುಕೊಂಡು ಬಿಸುವ ಬಿಗಿ ಗಳಿಗೆ ನಿಟ್ಟಿಸಿರು ಬಿಡುವಂತೆ ಭಾವಾಗುತ್ತದೆ. ನೀರಿಗಾಗಿ ಹಪಕಟಿಸುವ ಪ್ರಾಣಿ ಪಕ್ಷಿಗಳು ತಮ್ಮ ದಸಿಯ ಸಹಜತೆಯನ್ನು ಕಣೆದುಕೊಂಡು ಬೇರುಮತ್ತಿರುವ ಸ್ಥಿತಿ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ. ನೀರಿಲ್ಲದ ಕರೆಗೆ ನೀರು ಸುಡಿಯಲು ಬರುವ ಪಶುಪತಿಗ್ರಾಮ ನಿರಾಸೆಯ ದುಖಿವನ್ನು ಅವು ಇಡುವ ಹೆಚ್ಚೆಯ ಭಾರವ್ಯಕ್ತಿಪಡಿಸುತ್ತದೆ.

ಬಾವಿಗಳ ಅಳಿದಲ್ಲಿ ನೀರಿನ ಸೇಲೆ ಬ್ರಹ್ಮದೆ. ಬಾವಿಯ ತಲ್ಲಿಕ್ಕೆ ಬೋರು ಹೋದೆಯ ನೀರಿನ ಒರೆತೆಯನ್ನು ಜಿಮ್ಮೆಸುವ ವಿಫಲಯತ್ತ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಹೊದೆತ್ತಿಲ್ಲ ನಾರು ಇನ್ನಾರು ಅಡಿಗಳಿಗೆಲ್ಲ ದಿನವೆಲ್ಲಾ ಬಳಸಿದರೂ ಜಿಮ್ಮೆತ್ತಿದ್ದ ಕೊಳೆಬಾವಿ ನೀರು ಮಾಯಾಗಿದೆ. ರಾಜ್ಯದ ಕೆಲವೆಡೆಯಂತೂ ಸಾವಿರಾರು ಅಡಿ ಹೊರೆದು ರೈತ ಬೇವು ಸುಸ್ಥಾಗಿದ್ದಾನೆ. ನೀರಿಗಾಗಿ ಹಂಬಲಿಸಿ ‘ಯಾತ್ಕೆ ಮಹಿ ಹೋಡೆತ್ತು’ ಎಂದು ಪರಿತೆಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ದೈತೀರಲಿ, ಅವನು ಸಾಕಿರುವ- ಅವನ ಜೀವನದ ಅನಿವಾರ್ಯ ಅಂಗವಾಗಿಯೇ ಆಗಿರುವ- ದನಕರು ಎಮ್ಮೆ ಇತ್ತಾದಿ ಪಶುಗಳು ಪಡುವ ಯಾಕೆನ ಹೃದಯ ವಿದ್ವಾವಕವಾಗಿದೆ. ಕನ್ನಡನಾಡಿನ ಉತ್ತರ ಭಾಗವಂತು ನೀರಿಲ್ಲದೆ ಸಂತುಸ್ತವಾಗಿದೆ. ತಾನು ಸಾಕಿರುವ ಪಶುಗಳು ನೀರು-ಮೇವಿಗಾಗಿ ಪರಿತೆಸುವ ಪರಿಯನ್ನು ನೋಡಲಾರದೆ ಅವಗಳನ್ನು ಒಮ್ಮೆಗೋ ಜೀವ ಮುಕ್ತಗೊಳಿಸಲು ಶೀಮಾನಿಸುತ್ತಾನೆ ಅದೊಂದು ಬಗೆಯ ದಯಾಮರಣವೆಂಬುದು ಹೃದಯವಿರುವವರ ಅನಿಸಿಕೆ.

ಈ ಬರದ ಕಡು ಬೇಳಿಗೆ ಕವಿಯ ಬರಹವನ್ನು ಕೂಡ ಅಣಿಸುತ್ತದೆ. ಅಥವಾ ಬೇಳಿಗೆಯ ಕವಿಯ ಗ್ರಹಿಕೆ ಕೂಡ ಈಗಿನ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಮೇಲ್ಮೆದರದ್ದು

ಅನಿಸಿಬಿಡುತ್ತದೆ: ‘ಕರೆಯಾಗಿದೆ, ಕೆಸರಾಗಿದೆ; ಕೆಂಗೆಟ್ಟಿವೆ ಮೇನು; ಮಾತಾಡದೆ ನೋಡುತ್ತಿದೆ ತುಟಿಯಿಲ್ಲದ ಬಾನು... ಗಳಿ ಕೋಗಿಲೆ ಹಾಡಿದರೂ ತಲೆಮಾಗದ ಬಾಳು;’ (ಕೆ.ಎಸ್.ಎ.) ಹೊನೆ ಪಕ್ಷು ಕೆರೆ ಕೆಸರಾಗಿ ತೇವಾಂಶ ಭರಿತ ಬಗ್ಗೆಡದಲ್ಲಿ ಕಂಗಡುವ ಮೀನಿಗೆ ಬದುಕುವ ಅನೆ ಅಂತರಾಳದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೋ ಉಸಿರಾಡುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಬೇಳಿಗೆಯ ರುಳಕ್ಕೆ ಮರದ ಮೇಲೆ ಕೂತು ಹಾಡುವ ಕೋಗಿಲೆಗೆ ವರ್ಷಾಗಾಮನದ ಸಾಜೆಯೆಯದರು ಸ್ಕ್ಯಾರ್ಮ್ಯಾಟ್‌ದೆ. ಆದರೆ ವರ್ತಮಾನದ ‘ಬರದ’ ಬೇಳಿಗೆಯ ತಾಪ ಕಾದ ಬಾಣಲೆಯಲ್ಲ; ಅದು ಕೊತ್ತ ಕೊತ್ತನೆ ಕುಡಿವ ಲಾವಾ! ಇಂಥಾ ಬಿರು ಬೇಳಿಗೆಯ ಹಸಿವು ದಾಹಗಳಿಗೆ ಸಕರ್ಣ, ದಯಾ ಸಂಸ್ಕೃಗಳು ನೀಡುವ ಪರಿಹಾರ ಮಾತ್ರ ಕಾದ ಕಳ್ಳಿನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದ ಚೊರು ಹನಿ ಅದು ಬಿದ್ದಕೂಡಲೇ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಕಾಣಿದಂತೆ ಆವಿಯಾಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ.

ಇಡಕ್ಕೆ ಪ್ರಕೃತಿಯೇ ನೇರವಿಗೆ ಬರಬೇಕು. ಇಂದಿನ ಪ್ರಕೃತಿ ವಿಕೋಪಕ್ಕೆ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಲಂಯದ ವಿರುಪೇರುಗಳು ಎಮ್ಮೆ ಕಾರಣವೇ, ಅದಕ್ಕಂತಲೂ ನಾವು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಬುತ್ತ ವಿದೇಶಿ ಬಿಸುವಿಕೆಗಳು ಕಾರಣವಾಗಿವೆ. ಮಾನವನಿಗೆ ತನ್ನ ತಪ್ಪಿನ ಅಲಿವು ಆಗ್ನಿತ್ವರುಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ವರ್ತಮಾನದ ಮಾನವ ಈ ಜಗತ್ತು ಕೇವಲ ನನ್ನದು ಅದು ನಂಗಾಗಿ ಮಾತ್ರ’ ಎಂದು ಬಗೆದು, ಅದನ್ನು ತನ್ನ ಸ್ವಾಧಾರಕ್ಕೆ ಬಗೆ ಬಗೆದು ಭಕ್ತಿಸ ತೋಡಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಜಗತ್ತನ್ನು ನಮ್ಮ ಪ್ರುವಿಕರು ಕಾಪಾಡಿದ್ದಾರೆ. ನಾವು ನಮ್ಮ ಮುಂದಿನ ಪೀಠಿಗೆ ಅದನ್ನು ಸಂರಕ್ಷಣೆ ಸಿರಾಸಿಸಬೇಕು ಎಂಬ ವಿವೇಕ ನಮಗೆ ಬೇಕು. ಇಂದು ವಿವೇಕ ಕಣೆದುಕೊಂಡ ಮಾನವನ ಇಂದಿನ ಈ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಪ್ರಕೃತಿಯೇ ನೇರವಿಗೆ ಬರಬೇಕು.

ಮನುಷ್ಯ ವಿವೇಕ ರಹಿತನಾಗಿ ತಪ್ಪಿ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಮುಕ್ತಿ ತಪ್ಪಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಶಿಕ್ಷೆಯಾಗಿದೆ. ಇನ್ನಾದರೂ ಪ್ರಕೃತಿ ಕರುತ್ತ ತೋರಲಿ. ಮಾನವನ ಮೇಲ್ಲಿವಾದರೂ ತನ್ನ ಇತರ ಮುಕ್ತಿಾದ ಮರಿಗಡ ಪಚ್ಚಿಪ್ಪೇರು ಕ್ರಿಮಿಕೇಟ್ ಪಶುಪತಿಗಳು ಮೇಲಿನ ಶ್ರೀತಿಯಿಂದಲಾದರೂ ಮಳೆ ಸುರಿಯಲಿ. ಬಾ ಮುಂಗಾರ, ಬಾ, ‘ಗಾಗಿ ಮೊಡಲು ಗುಡಗು ಸಿಡಿಲುಗಳನೆಸದು ಮಸೆಯಲಿ, ಕೆರಕಟ್ಟೆ ತಂಬಲಿ, ನದಿಗಳು ನೀರು ಗಾಘರ ಧರಿಸಿ ನಲಿಯಲಿ. ಆಗ ಹಸಿರು ಎಲ್ಲಿಡೆ ರಾರಾಜುತ್ತದೆ ಮನುಷನ ಹಿರಿಮೆ ‘ಮುಕ್ತು ಮಳೆಯಾಗಿ ಮೈ ತೋರಿ ಹಸಿರೆಯಿಂತ ಹೆಚ್ಚೆಲ್ಲ’ ಎಂಬ ಅರಿವು ಮೂಡಲಿ.

■ ಶಿಕಾಕು

★ ಸರಳ ಜೀವನ ಮತ್ತು ಮೇಲ್ಮೆಟ್ಟಿದ ವಿಚಾರ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಮುಹಾನ್ ಆಗಿ ಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಮಹಾತ್ಮ ಗಾಂಧಿಜಿ

★ ಸಾಸಿವೇಯಪ್ಪ ಸುವಿಕ್ಕೆ ಸಾಗರದಮ್ಮ ದುಖಿ ನೋಡಾ.

-ಅಲ್ಲಿಮ ಪ್ರಭು

★ ಒಂದು ಒಳೆಯ ಪ್ರಸ್ತುತ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಲ್ಲಿ ಸೈಹಿತನಾಗುತ್ತದೆ. ಸಮುದ್ರಗಳಿಗೆ ಪರಿಹಾರ ಹೇಳುತ್ತದೆ. ವಿಕಾರಿತಿನದ ಭಾರವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ.

-ಎಂಬಾ ಶಾಂತೇಶ್ವರ

★ ಮಾಡಿದ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ, ನೀಡಿದ ವಚನವನ್ನು ಸದಾ ಪಾಲಿಸಬೇಕು.

-ರಾಮಾಯಣ

★ ಸಹಿತಿಗಳೊಂದಾದ ಭಕ್ತಿ ಹಿತವಾಗಿಪ್ಪುದು ಶಿವಂಗೆ, ಸಹಿತಿಗಳೊಂದಾದ ಭಕ್ತಿ ಅವುಗಳೊಂದು ಏಷ ಬೇರೆದಂತೆ ಕಾಣಾ!

ರಾಮನಾಥ.

-ಜೀವರ ದಾಸಿಮಯ್ಯ

ಮಾತೇ ಮುತ್ತು

★ ಕಟ್ಟಲು ರಾತ್ರಿಯ ಅತಿಥಿ ಮಾತ್ರ. ಬೇಳಿಗಳು ಯಾರಿಂದ ತಾನೇ ತಡೆಯಲುಬಾಡಿತ್ತು.

-ಸಾಹಿರ್ ಲಾಭಿಯಾಸನ್ವೀ

★ ಕೇವಲ ಒಂದೇ ಒಂದು ಒಳೆಯ ಗುಣ ಸಮಸ್ತ ದೋಷಗಳನ್ನು ಮರೆಮಾಡುತ್ತದೆ!

-ಚಾಣಕ್ಯ

★ ಧರ್ಮ ಎಂಬುದು ಭಗವಂತ ಮತ್ತು ಮನುಷ್ಯನ ಬಗೆ ಶ್ರೀತಿಯಲ್ಲಿದೆ ಬೇರೆನೂ ಅಳ್ಳ.

-ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯ

★ ಇರುವೆಗಳಿಂದ ಸಿಕ್ಕುವ ಲಾಪದೇಶ ಮಹತ್ತರವಾದಧ್ವನಿ. ಅದು ಸದಾ ಮಾನಿ.

-ಬೆಂಜಮಿನ್ ಫಾರ್ಮಿಸಿ

★ ಬದುಕು ತೀರಾ ಸಂಕಟಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕೆದಾಗಲೂ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಪರಿಹಾರವಲ್ಲ, ಅದರಿಂದ ಏನನ್ನೂ ಸಾಧಿಸಲಾಗದು.

-ತ. ರಾ. ಸು.

★ ಅಹಂಕಾರವನ್ನು ತ್ವರಿಸುವವನು ಎಲ್ಲರ ಪ್ರಿತಿಗೆ ಪಾತ್ರನಾಗುತ್ತಾನೆ.

-ಮಹಾಭಾರತ

★ ಪ್ರಸನ್ನತೆಯೇ ಆರೋಗ್ಯ, ಮಲಿನತೆಯೇ ರೋಗ.

-ಹೇಳಿ ಬಟ್ಟನ್

★ ಜ್ಞಾನಿಗಳು ತಮ್ಮ ದೋಷವನ್ನು ಮೊದಲು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

-ಸಾಧ್ಯ ವಿವೇಕಾನಂದ

★ ಪ್ರೇಮ ಅನೇಕರನ್ನು ನಾಯಕ ಪಟ್ಟಕ್ಕೆರಿಸಿದೆ; ಅದಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಮಂದಿರಿನ್ನು ದಡ್ಡ ರನ್ನಾಗಿಸಿದೆ!

-ಸ್ವಿಡಿಶ್ ಗಾದೆ

★ ಗವರ್ ಅಹಂಕಾರದ ಪ್ರತಿಕ. ಅಹಂಕಾರ ಆತ್ಮ ಸದಾ ಪತಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

-ಬ್ರೆಬಲ್

★ ನುಡಿ ನಡೆವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಧಾನಧರ್ಮ ಮಾಡದೆ, ಅದವಿಯೋಳಿಗೆ ಕೆರೆ ತಂಬಿ ಬ್ರಹ್ಮದಂತೆ.

-ಕನಕದಾಸ